

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2009./1. szám

„Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet.” (Hós 6,3)

AZ ISTENBE VETETT TELJES BIZALOMRÓL..



1956. májusa körül, férjem ugyan – mint gépészmérnök – viszonylag elég jól keresett, s én is dolgoztam; említettem régebben. Mindezek dacára kettőnk fizetéséből éppen csak egyszerű kis ételünkre és a legfontosabb háztartási szükségletekre volt. Pedig akkor még csak egy kislányunk volt. Viszont férjem egyetlen irodába járásra alkalmas öltönye rohamosan kopott, s nem volt miből másikat venni. Mire komolyan

aggódni kezdtem. Sőt az aggodalom annyira betöltött, hogy még istentiszteletek alatt is – odafigyelés helyett – azon töprengtem, hogy mikor, mennyi fizetést fogunk kapni, s miként fogok minden alkalommal ebből-abból egy pár forintot kispórolni, hogy hamarosan tudjunk venni egy új öltönyt. Persze akárhogy számolgattam, sohasem maradt egy fillérünk sem. De az aggodalom úrrá lett rajtam.

Aztán egy nap – folyamatos Biblia-olvasásom közben – épp a Máté evangéliumának 6. részére került sor. Mire szavai szíven ütöttek, mert tudtam, hogy személyesen nekem szólnak! Többek között a következőket olvastam (a 25-33, és 19-21 versekben): „...*mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?... Mit aggódtok a ruházatát? Figyeljétek meg a mezői liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondok nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket? Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltözzünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezték; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. Ne gyűjtsétek kincseket magatoknak a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiásásák és ellopják, hanem gyűjtsétek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ásásák ki, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a szíved is.”*

Mire elhatároztam, hogy – az Úr segítségével – leteszek az aggódásról, s helyébe teljesen Őrá bízom az öltöny-kérdést. Sőt – keresve elsősorban az ő országát és annak igazságát – igyekszem imában, Ige-tanulmányozásban, az Úr szolgálatában, egy neki tett sző élet gyakorlatában, s a tizedadásban, stb.; az Úr országának ügyét első helyre helyezni, s gondjainkat Őrá bízni.

Eleinte nem volt könnyű dolgom, mert a Sátán tovább kísértett. De aztán, minden alkalommal, amikor kísértett az aggodalom, akkor csendben, magamban elismételtem a Biblia felszólítását: „Ne aggódjatok... keressétek először az Ő országát és igazságát, és ezek mind megadatnak nektek...” Mire rendszerint lecsillapodtam, csodás békesség hatotta át szívemet, sőt végül meg is szabadultam. S ekkor történt egy csoda. Férjemnek egy kollégája, váratlanul felajánlott neki egy másodállást. Aztán abból a fizetésből lett egy új öltöny. Vagyis, amikor szótfogadtam Isten szavának, akkor ő beváltotta ígérését, s ő ezt mindmáig megteszi gyermekei számára.

De most nézzük meg, hogy felolvasott Igénk mit üzen mindannyiunknak?

Első feladatunk, hogy semmi felől se aggódjunk. Pedig napjainkban mindannyiunknak lenne oka az aggodalomra. Ennek dacára Isten azt várja el tőlünk, akik Jézus szívünkbe hívása által már az ő gyermekeivé váltunk, hogy semmi, de semmi felől se aggódjunk. Legyen az a világszerte elterjedt anyagi összeomlás kérdése, spórolt pénzünk, nyugdíjunk, vagy állásunk elvesztése, bizonytalan jövőnk, egészségünk, családjunk vagy bármi más. Helyébe bízzuk minden szükségletünket Istenre! Ezt pedig – tapasztalattól mondhatom – csak úgy tudjuk megtenni, ha rendszeres és folyamatos imakapcsolatban állunk Urunkkal, s ugyanígy táplálkozunk szavával is. Aztán, ha kísért az aggodalom, akkor azonnal felkiáltunk hozzá, és emlékünke idézzük az Igéket: „Semmi felől ne aggódjatok...” mert „a ti mennyei Atyátok... tudja, hogy szükségetek van minderre.” Mire ő lecsillapít minket. Aztán ha kell, tegyük meg ezt naponta többször is, mindaddig, míg teljesen megszabadulunk az aggódástól.

Második feladatunk, hogy mindenek előtt keressük az Isten országát és annak igazságát tudva, hogy akkor Isten betölti szükségleteinket. De mit jelent keresni az Isten országát és igazságát? Valószínűleg azt, hogy mindenben az Úr ügyét helyezzük az első helyre. Legyen az a napi imakamránk és Ige-tanulmányozásunk, rendszeres gyülekezeti részvételünk és szolgálatunk, tized és önkéntes áldozat adásunk, egyszerű életmódunk, lélekmentésünk vagy bármi más. Mire Isten csodásan ki fogja rendelni szükségleteinket. Én már ezt többször is megtapasztaltam.

Harmadik dolgunk meg az, hogy ne a meggazdagodás legyen fő célunk, hanem az Úr ügye. „Ne gyűjtsétek magatoknak kincseket a földön... hanem gyűjtsétek magatoknak kincseket a mennyben...” – olvastuk. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy ne dolgozzunk, vagy ne legyünk spórolósak, és ne gondoskodjunk a jövőnkéről. Ugyanis a Biblia világosan kimondja, hogy Isten gyermekei becsületes munkával keressék kenyerüket mondván, hogy „...ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék” (2. Thessz 3,10). Aki pedig dolgozik, az helyesen teszi ha gondoskodik a jövőjéről is – ha teheti. Inkább csak arról van szó, hogy ne a meggazdagodásra koncentráljunk. Azaz becsületes munkánk mellett, ne dolgozzuk agyon magunkat csak azért, hogy még több kincset szerezzünk, vagy még többet szórakozhassunk, még drágább, vagy több gépkocsit vehessünk, több házat építhessünk, vagy még többet utazgathassunk stb., mert akkor Isten országának és igazságának keresésére nem lesz időnk, s talán pénzünk sem. S ha nem marad időnk a lélekmentésre, a közbenjáró imára, igetanulmányozásra, rendszeres gyülekezeti részvételre, beteglátogatásra, özvegyek és árvák támogatására, akkor a mennyben semmiféle jutalmat sem kapunk, még ha oda is jutunk! Míg, ha – minden túlzástól mentesen – becsületesen dolgozunk, s közben Urunk szolgálatába is állunk, akkor amit Őerte teszünk az a mennyben összegyűjtött kincsként kamatozik, illetve szerez jutalmat nekünk.

Urunk tehát azt üzeni nekünk, hogy semmi felől se aggódjunk. Ezért, ha eddig aggódtunk, akkor mostantól kezdve tegyük meg a kellő lépéseket szabadulásunk érdekében. Egyben helyezzük Isten országának ügyét életünkben az első helyre; mert akkor, de csakis akkor, Isten gondoskodik rólunk.

Bárcsak mindannyian komolyan vennénk mindezeket! Akkor egyre jobban megdicsőülne Urunk neve általunk, és egyre több kincs, illetve jutalom várna minket odaát.

ISTEN RENDJE

Néha – s ahogy az évek múlnak fölöttem, mind gyakrabban – ráeszmélek, rácsodálkozom arra, hogy még mindig mennyire nem tudtam Isten gondolkodásmódjával azonosulni. Hiszem, és számmal meg is vallom, hogy Isten szava, amit Igéjében kezünkbe adott, az szent és nincs jogunk arra, hogy felülbíráljuk.

Emberi természetem, a „józan ész logikája” néha mégis azt sugallja, hogy Urunk követelményei, elvárásai gyakran túlzottak. Ha pedig ennek a megállapításnak helyet adunk, akkor elvetettük az Isten elleni lázadás magját, s csak idő kérdése, hogy az kikeljen, és fává növekedjék.

A már meghalt „óember” újból és újból életre akar kelni, és bizonyítani próbálja a régi logikái, érvelési módszerek jogsultságát. Ha ezeket nem veszem észre idejében, néha akkora lelki vargabetűket kell megjárnom, amelyekből csak hosszú keresés, és küzdelem után jutok vissza ismét az „isteni gondolkodásmód” egyedül helyes ösvényére. Csak néhány veszélyes példát említek:

- Mózes egyetlen hibája – megütötte a Kősziklát, pedig csak arra kapott utasítást, hogy „szóljon a Kősziklának” – elég okot szolgáltatott arra, hogy ne mehessen be az Ígélet Földjére.

Isten ezt a csodálatos, és választott emberét ilyen szigorúan bünteti! Hát igazság ez?

- A képek beszámolója után, – mely 10:2 arányban a kishitűség megvallása volt – a „Választott Népek” még negyven évig kellett a pusztában vándorolni, míg mind ki nem haltak azok, akik Egyiptomból kijöhettek.

Ez is túl szigorú büntetésnek látszik!

- Vagy egy példa arra, hogy Isten mennyire komolyan veszi „az Ő választott népének” tisztaságát. A házasságtörésen kapott személyt meg kellett kövezni (halálbüntetés!) A házasság előtti szexuális esemény után is csak bizonyos feltételek teljesítése esetén lehetett a megkövezést elkerülni (ha utólag házasságkötéssel legalizálták a történeteket). Ezek szerint Isten szemében az Ő népének tisztasága még az emberi életnél is, – ami pedig az Ő kizárólagos adománya – drágább.

Azért talán ez is erős egy kicsit. Nem kicsit! Nagyon! Emberölésre kötelez Isten, egy szexuális botlásért? Szeretném megnézni, mennyi lenne az ország lakossága, ha ezt a törvényt betartanánk! Persze az igaz, hogy az erkölcsi tisztaságnak ez a követelménye

csak az „Isten Népére” vonatkozik, de tartok tőle, hogy a keresztyén/keresztyén közösségek létszáma is erősen megcsappanna, ha ezt a törvényt alkalmaznánk.

A fentiek csak kiragadott példák, de azt hiszem, ezek sorához mindenki tudna még jó néhányat hozzátenni.

Ha hatáskörömben lett volna, én biztosan elnézőbb lettem volna ezekben a dolgokban, de Isten így látta jónak.

Valljuk be őszintén, sokszor szeretnénk Isten rendjét felülbírálni. Kimondatlanul, – néha kimondva is – idejét múlnak tartjuk az isteni rend szigorát. Nem vesszük észre, hogy belekerültünk, bűnnel mélyen átitott környezetünk sodrába. Nem akarjuk észrevenni, hogy a világi felfogás szabadossága begyűrűzik az Isten Népe közé is.

Ez pedig nem más, mint a „jó, és gonosz tudásának gyümölcse”. Mi magunk akarjuk eldönteni, hogy mi a jó, és mi a rossz? Felül akarjuk bírálni az Isten által felállított normákat. Felül is lehet bírálni, de csak azon az áron, hogy kikerülünk az isteni rendből. Kikerülünk Isten családjából még akkor is, ha a legnevesebb, legjobbnak tartott egyházi közösséghez tartozónak valljuk magunkat.

Isten SZENT, és Igéjében megmondta: „legyetek szentek, mert én szent vagyok” Az örökkévalóságban, szentség állapot nélkül nem tudnánk elviselni az Ő közelségét. Ez olyan kibírhatatlan lenne, ami maga a pokol.

Isten viszont készített egy lehetőséget, – egyetlen egyet – hogy szentté lehessünk, hogy abba az állapotba kerüljünk, melyben el tudjuk majd viselni az Ő szent közelségét.

Ráterhelte a mi bűnös állapotunkat, emberi testben megjelent Önmagára, Jézus Krisztusra. („én és az Atya egy vagyunk” Jn 10,30.) Ezzel megteremtette a lehetőséget arra, hogy új teremtmény legyünk.

Ez az új teremtés azonban már nem tud azonosulni – nem azonosulhat – a „bűnbeesés” következtében létrejött felfogással, miszerint „én fogom meghatározni, hogy mi a jó, és mi a rossz”. Nincs más lehetősége, mint elfogadni az isteni rendet. Ezt pedig úgy fejezhetjük ki a legtöbbször, hogy „bűn mindaz, amit Isten bűnnek tart”. Még akkor is, ha felvilágosult huszonegyedik századunkban más az általános közvélemény.

Nincs más út!

Nagy Rezső

HALLGATNI ARANY!

A legtöbb cigány családnak megélhetési problémái vannak: tíz nappal a „fizetés” után már üres a zseb. Csoda számba megy, ahogyan élnek, túlélnek, átélnek napokat. Mindenüket eladnák, hogy gyermekeiknek élelmet biztosítsanak, de legutoljára a „Hi-fi” tornyot. Vidéktől függ, hogy ez a „torony” milyen nagy, de a tény, hogy van. A „torony” adja az életet, hiszen kedvenc zenéjüket hallgathatják, ami feledteti a nyomort, a reménytelenséget.

Sokan nem tudnak olvasni, ami tovább rontja a helyzetüket. Ez a tény, azonban elvezet Isten magasztalásához is, hiszen Pál apostol által így szólt: „A hit hallásból van...” (Róm 10,17). Most értem meg, hogy „hallgatni arany”. Leginkább igaz ez, amikor Igét hallgatunk. Ebben segít nekünk a MERA, mely műsoros CD-k készítésével juttatja el Isten üzenetét sok cigány családnak. Most már szólhat éjjel-nappal a zene, az ige, a bizonyágtétel. Aki belép a házba, hallja Isten beszédét. A szomszéd is hallgathatja – hiszen a „telepen” mindenki adja a magáét. Amikor hosszú útra megyek, olyankor többször is végighallgatok egy-egy CD-t, és visszagondolok a megtett útra, új terveket szövögetek. A hallott Ige nem tér vissza üresen! Jó családi légkört, ötleteket, de legfőképpen üdvösséget ad.

Köszönjük a MERA munkatársainak leleményességüket, áldozatkészségüket!

Kívánunk az új évben új ötleteket, hogy a hallgatás élménye ne csökkenjen!

A Baptista Romamisszió nevében,

Csubai József lp.

A SZOBRÁSZ

ISTEN arca el van rejtve bennünk,
Ő tudja csak hogy, hisz látva lát.
Kegyelmesen formálgatja lelkünk,
s kifaragja bennünk – Önmagát.

Füle Lajos

MINDEN A JAVUNKRA VAN...



Gyermek koromban sok olyan dolog történt velem, amire még 50 év távlatában is úgy gondoltam, hogy szörnyű volt, hasztalan és csoda, hogy nem roppantam bele. Az

egyik ilyen élményem mostoha anyám volt, Anci néni, aki üldözött és fennen utált.

Egyedülálló édesanyja nevelte. Ő 16 évesen szülte meg a kislányát, a fiú rá se nézett többé. Amikor apuval találkoztak, ő menthetetlenül, vakon és forrón beleszerelt. De Anci néni minden tettén látszott, hogy: immel-ámmal, nem szívesen, nyögve-nyelve. Édesapám előteremtette, amire vágyott és a szívét is nyújtotta. De az már nem kellett neki.

Én kétségbeesetten szerettem volna kapni tőle egy mosolyt, egy kedves szót, egy falatka megértést, egy cseppnyi összetartozást, némi érdeklődést, egy harmatnyi gondoskodást vagy csak egy icike-picike elismerést...de hiába.

Aztán már elhittem, azért nem szeret, mert nem vagyok szerethető. Koldultam a szeretetét.

Vágyott egy táskára. Elhatároztam: a fogamhoz verem a zsebpénzem és megveszem neki.

Később latint tanultam. Kreálni: azt jelenti, hogy jól alkotni. Amikor a süteményét nagyon meg akartam dicsérni, ezt mondtam: „ez a kreáció valami fenséges volt”. Félreértett. Szidott, hogy pimaszul sértegetem.

Nem volt egy előre gondolkodó típus. Amikor főzött, leküldött 10 dkg zsírért, majd 2 dkg pirospaprikáért, aztán 3 szelet kenyérért és később 2 dkg kávéért. Ebéd után három szál cigiért. Ha megkérdeztem, hogy mit hozzak még, én voltam a nevetlen, az utálatos és a feleselős. Minden vasárnap délelőtt az éttermekbe jártam koldulni, 4 szelet kenyeret.

Édesapám minderről keveset tudott. Ő nem dicsekedett ezekkel, én meg szégyelltem a történeteket.

Jutka, a lánya, olykor elmondta nekem azt, ami nyomasztotta a lelkiismeretét. Az édesanyja így hívta be a cukrászdába: „Együk meg a süteményt itt, nehogy vinni kelljen az Évának is.” Mélyen szíven ütöttek ezek a szavak, de igyekeztem megbocsátani és elfelejteni. Az Éva nevet azóta nem szeretem.

Próbáltam erősen kutakodni az emlékezetemben. Valami jól kerestem, valami kedveset vele kapcsolatban, de ilyenre nem emlékeztem. Viszont ma is él bennem, hogy vasárnap még aludtam, amikor már hangosan porszívózott a fejemenél, s

mikor riadtan ébredtem, ecsetelte lustaságomat, tohonya voltomat.

Fifi, a kutyánk, egy alkalommal a vasárnapi asztalról lerángatta a terítőt, hogy hozzájusson a nagy tál mákos palacsintához. Könnyes szemmel figyeltem, hogy egy eb több megértést kapott, mint én, bármikor.

Nem volt kinek panaszkodnom. Aztán elváltak.

De pár napja történt valami. Ismét eszembe jutott ő. És akkor valami hirtelen fel-fénylett előttem. Összeállt bennem egy döbbenetes kép, hogy mennyi jó származott az életemben abból, hogy családunk része volt.

Amikor az érettségi után nem vettek fel rögtön a jogi egyetemre, édesapám így szólt: „Anci néni villamos kalauz volt. Jól keresett. Menj te is annak.”

Pillanatokon belül barátokat szereztem. A munkahelyemen hamar rám talált a nagy szerelem, és ő lett a férjem. Vállalati lakást vehettünk. Ez lett az első, igazi otthonom. Ez a munkahely adott gyermekeinknek bölcsődét és napközit. A férjemnek igazgatói beosztást és nekem szép fizetést, előremenetelt és sok-sok továbbtanulási lehetőséget, jutalmakat, vállalati üdüléseket, külföldi utazást...

Ekkor megrendültem a szívemben, Isten felé. Rá kellett döbennem, hogy akik az Urat szeretik, azoknak minden a javukra van – sokszor visszamenőlegesen is. Amikor még nem is tudnak róla. Beláttam, hogy mindaz, ami pillanatnyilag keserűnek látszik, még hasznos lehet a jövőben. Megértettem, hogy az Úr útjai mily titkosak, és azok nem az én utaim. Mennyivel többek és magasabbak!!!

Ha valami rossz történik ma veled, akár a családban is, ne gondold, hogy Isten nem szeret... lehet, hogy ez az alap, éppen most dolgoztok a boldogabb jövőn...

Mert igazság szerint ekkor kezdtem tanulni megalázni magam, gyakorolni a hosszútűrést, az igaztalan bántások elszenvédését, a megbocsátást. Kezdtém felismerni a problémamegoldást, mit jelent áldozatot hozni a másikért és szeretni: annak ellenére is... ahogy Isten ma is szeret engem. Annak ellenére is...

A BIBLIA

Egy fiatalember gyakran kigúnyolta a Bibliát. Egyszer megint lekicsinylő megjegyzést tett rá.

– Olvasta maga már tulajdonképpen a Bibliát? – kérdeztem tőle.

– Ugyan, mit gondol? Én és a Biblia! Nevetséges!

Elővettem egy vadonatúj, bőrkötésű Újtestamentumot:

– Nézze, ezt a szép kis Bibliát magának adom, ha megígéri, hogy elejétől végig elolvassa.

Az ajánlat nagyon csábító volt.

Azután hetekig nem láttam a fiatalembert. Egyszer csak megint megjelent.

– Nos – kérdeztem –, hogy állunk a Bibliával?

Nagyon komolyan felelt:

– Tudja, különös dolog ez. Elkezdtem olvasni. Sok mindent nem értettem meg. Már abbahagytam volna – de hiszen megígértem, hogy végigolvasom! Azután sok mindent találtam benne, ami szíven talált és nyugtalanított úgy, hogy legszívesebben eldobtam volna a könyvet. De megígértem, és végig kellett olvasnom. Később annyi vigasztalást találtam benne, hogy egész boldog lettem. Amikor befejeztem, azt mondtam magamban: ha igaz az, amit ez a könyv mond, akkor el vagyok veszve, ha nem változtatok az életemen. Hozzáfogtam, hogy nagytakarítást csináljak a szívemben. És most a Biblia az élet könyve számomra.

(Wilhelm Busch: Jézus a mi sorsunk c. könyvből)

NE ÖLJ! - TUDATLANSÁGBÓL SE...



Sokféleképpen lehet ölni. Lehet fizikailag kioltani a másik ember életét, ám lehet „finomabb módszereket” is alkalmazni. Elhanyagolást, bántó szavakat, sértő megjegyzéseket. Ezek a gyilkossági módok elsősorban nem a fizikai élet ellen irányulnak, hanem az ember lelke ellen, ám jó ha tudatosítjuk magunkban, hogy mi emberek nem csupán biológiai lények vagyunk, hanem lelki, sőt szellemi teremtmények is. Épp ezért tény, hogy emberek lelki bántalmazása vagy elhanyagolása, fizikai halálukat is eredményezheti. És ezek nem csak hangzatos szavak, hanem bizonyított tények. Gondoljunk csak a pszichológia által „hospitalizáció” néven emlegetett jelenségre. Ez a szép angolból átvett kifejezés a kórház szóra utal, s egy olyan fejlődési rendellenesség gyűjtőneve, melyet állami gondozott gyerekek körében figyeltek meg. Mégpedig, biológiailag teljesen egészséges gyerekek között, ám mivel nem szerető családban nevelkedtek, az évek során fokozatosan, és egyre növekvő mértékben elmaradtak hasonló adottságú, ám családban élő társaik mögött. Spitz volt az, aki mindezt leírta, s a pszichológiai nyelven megfogalmazva valahogy így hangzik: „a személyes gondozó-gyerek kapcsolat hiánya és az ingerszegény környezet következtében a fejlődés minden területén kisebb nagyobb lemaradás, hibás fejlődés figyelhető meg az intézetben élő gyerekek között”. Szomorú jelenség, – mondhatnánk –, ám azért ez mégsem gyilkosság, „csak tudatlanságból vagy felelőtlenségből eredő elhanyagolás, s persze nem helyes dolog”. Igen, ez még nem gyilkosság, legalábbis látszólag nem. Ám, ha belegondolunk, hogy a legtöbbször mivé nőnek fel ezek a szerencsétlen állami gondozott gyerekek, akkor jobb, ha csöndben maradunk, hiszen gyakran egyenes út vezet a nevelőintézetből a börtönbe, közbe iktatva némi rablást, betörést, prostitúciót, abortuszt, gyilkosságot... Még mielőtt azt gondolná valaki, hogy elítélem ezeket a szerencsétlen fiatalokat, szeretném leszögezni, hogy egyáltalán nincs így. Sokkal inkább szánkozom felettük, és ha rajtam állna, minden erővel és minden módszerrel megakadályoznám, hogy idejussanak. Az is tény, – sajnos, hogy így van, de így van –, hogy

azok a gyerekek-fiatalok is veszélyeztetettek, akik nevelőcsaládokhoz kerülnek, igaz, az ő esetükben a későbbiek során sokkal többet élnek normális, rendezett felnőtt életet, mint intézetben nevelkedő társaik, de nem mindenki... És ez a keresztény családokba kerülő, és ilyen környezetben nevelkedő gyerekekre is igaz.

Nem olyan rég olvastam egy könyvet, (pontosan utána több cikket is, mert érdekelt a téma), amiben egy furcsa kísérletről számoltak be. II. Frigyes német-római császár parancsára hajtották végre, aki 1194 és 1250 között élt, és rendkívül sokoldalú személyiség volt. Tehetsége nemcsak az államvezetésben mutatkozott meg, hanem a természet kutatásában és a tudományok támogatásában is. Sokféle kísérlete közül egy különösen szokatlan volt, s mivel ideje nagy részét délen töltötte az uralkodó, – Palermóban, Szicíliában –, így ez is ott történt. A kísérlet során az emberiség „ősi nyelvét” szerette volna felfedezni, s mindez úgy gondolta kivitelezni, hogy csecsemőket kifejezetten erre a célra épített elszeparált otthonban helyezett el, dajkáikkal, gondozóikkal együtt, akiknek megparancsolta, hogy a legnagyobb gondossággal szoptassák, fürdessék, neveljék a rájuk bízott babákat, de közben egyetlen szót se szóljanak hozzájuk. Azt hitte ugyanis a kísérletező kedvű császár, hogyha nem hallanak emberi szót a csecsemők, akkor majd az emberiség „ősi nyelvén” fognak megszólalni. S ezt az „ősi nyelvét” kívánta beazonosítani, vagy felfedezni. Elképzelése szerint ez lehetett volna akár a héber, akár a görög, akár a latin vagy az arab, de azt se zárta ki az uralkodó, hogy a csecsemők szülei nyelvén fognak megszólalni, akik szülték őket, vagy valami „ismeretlen ősi nyelven”. Igen ám, de a kísérlet nem várt eredményre vezetett, ugyanis egy bizonyos idő után valamennyi baba meghalt. A császári krónikás, Salim von Parma mindezt így jegyezte fel. „A császár azonban hiába fáradozott, mert a gyermekek mind meghaltak. Mert nem kívántak élni a babák a gondozónők kedves szavai nélkül, a simogatások és vidám arckifejezések nélkül.” Elég megdöbbentő a kísérlet eredménye, s őszintén sajnálom, hogy nincs nagyobb nyilvánossága, hiszen napnál világosabban mutatja, hogy mennyire igaz az, hogy több az élet az evésnél, az ivásnál, azaz a fizikai létezésnél, és azt is, hogy hiába vannak meg az élet biológiai feltételei valaki számára, mert ha csak ez van meg, ez még

nem elég! Nem elég, mert Isten minket, embereket, nemcsak egy biológiai organizmusnak teremtett, hanem lelki-szellemi lényeknek is. S ha ezeken a területeken nincsenek meg az élethez szükséges feltételek, akkor az ugyanúgy halált eredményez, mintha a biológiai síkon lennének végzetes hiányosságok.

Mi a tanulsága mindennek?! Az, hogy kedves szülő-, nagyszülő-társak, nevelők, pedagógusok, lelkészek, lelkigondozók ne sajnáljuk az időt, a fáradságot a gyermekeinktől, unokáinktól, a „ránk bízottaktól”, mert vannak dolgok, melyeket csak mi, szerető szülők, nagyszülők, szerető „pótszülők” tudunk megadni nekik, és ezek olyan „adalékok”, melyek nélkül a biológiai, a fizikai feltételek nagyon elégtelenek. Mert ugye, ezek után nem kell magyarázni, hogy a lelki, a szellemi „adalékok” nélkül, a fizikai élet is veszélyeztetett, az örök életéről már nem is beszélve. S ez olyan következtetés, melyet nem szabad felvállalni...

Kulcsár Anikó

FECSKÉ

*Figyefetek! Tanulságos lecké:
Berepült az ajtómon egy fecske,
Aztán nekí az ablaküvegnek!
S bennem, láttán, gondolatok keltek:*

*„Mámorában szédülő fejednek
Fejfel mentél az ablaküvegnek,
Föl nem érted, hogy ahol nincs semmi,
Hogy lehet ott akadálynak lenni?”*

*Hogy ott, ahol látnivaló szemmel
A nagy semmi: nekimegy az ember
Valaminek, ami oly nagyon van,
Hogy az ember feje belekoppan.”*

*Mert nem látja, azt gondolja, nincsen
Se’ mennyország, se’ pokol, se’ Isten.
Mind megannyi valóság, mit ember
fel se’ foghat fecske-értelemmel.*

*Sík Sándor;
a két középső versszak;
Balog Miklós*

ADJANAK MOST HÁLÁT AZ ÚRNAK

„Adjanak most hálát az Úrnak szeretetért...” Zsolt 107,8

A mi történetünk húsz évvel ezelőtt kezdődött. Most 18 és 14 évesek Isten ajándékai. Már édesanya voltam, de nem az Úr szerrint. Volt egy kislányunk, akit neveltünk saját elgondolásunk szerint rosszul.

Aztán eltelt 13 év, amikor minden szétesni látszott, és teljes csődöt mondott a házasságunk. De tetszett az Úrnak, hogy megmentse a mi életünket, és így megújulhatott a házasságunk is. Ami azután következett, az mind Istent dicsőíti. Boldog örömmel nyitottam meg azokat a „kapukat”, amit elzártam az önzésem és féltésem miatt az Úr és a férjem elől.

Már a 36. évemet töltöttem, mikor a 13 éves kislányunknak testvére született, aki a Noémi nevet kapta, mely méltó is hozzá. Az egész kilenc hónap sok izgalommal és feszültséggel járt, főleg az orvosom részéről, amit az Úr teljesen elfedezett előlem. A részleteket csak a szülés után a szülőágyon tudtam meg, ahol a férjem is jelen volt. Semmiféle genetikai és más vizsgálatot nem engedtem, és már ez is felháborodást keltett abban az időben. Valamint farfekvéses volt a baba, aminek igazán a következményeit nem tudtam. Jó lenne az érthetőség kedvéért a részleteket is megírnom, de sem hely sem idő nincs rá.

Noémi minden várakozást felülmúlóan jött világra, minden beavatkozás nélkül. Három orvos állt készenlétben, ha segítségre lett volna szükség. Azon a hajnalon a 107. Zsoltár volt, melyet felolvastunk az orvosnak. Soha nem tapasztalom meg mindezt, ha nem vagyok az Úr gyermeke. Amit ebben a kislányban elkül-

dött Isten, azt élvezzük ma is. De még nincs vége, mert három boldog év elteltével úgy nézett ki, hogy visszamegyek dolgozni, és amikor letelt egy kerek tanév, és már a negyven évet betöltöttem, Isten újra és újabb feladatot adott.

Kopogtatott a harmadik baba, akit nem tudtunk, hogy fiú vagy lány, csak azért imádkoztunk hogy egészséges legyen. Az orvosom, aki ugyanaz volt, mint az előző szüléskor, kicsit aggódott a korom miatt. Aztán az Úr megint megmutatta magát, mert az egész szülés olyan gyors volt, hogy alig ért be az orvos. Megszületett két lányunk után Máté fiunk. Isten engedte, hogy az anyaság örömei mellett megismerhessem, mi a különbség kislány és fiú között. Ez nagy segítségemre lett a pedagógus pályámon, mert azóta másként látom a fiúkat mint azelőtt.

Elmondhatom, hogy én kétszer éltem meg azt a csodálatos örömet, amit minden asszonynak kívánok, hogy az engedelmes élet nagy áldássá válik nemcsak önmagunknak, hanem a környezetünknek is.

Soha nem születtem volna meg, ha mi nem ismerjük meg Jézust, és nem formálja át a szívünket, elménket, egész életünket. Dicsőség és hála legyen érte, és szent kíváncsisággal várjuk, hogy hol lesz a helyük az életben. Mert az Úrnak terve van az ő életükkel is. Röviden ez a mi nagy örömünk a sok között, amit kaptunk az Úrtól! Talán sok bátorítást és reményt adhatunk ezzel a pár sorral. Tisztelettel az Úr áldását kívánjuk munkájukra

Sz. Zoltánné, Veresegyház

UGYANÚGY ADUNK HÁLÁT ÉRTE IS

27 évvel ezelőtt házasodtunk össze, férjem akkor 24 éves, én pedig 20 éves voltam. Nem voltunk hívők, de nagyon szeretjük egymást.

Két lányunk született, és nem is terveztünk többet. Teltek az évek, már 14 éve voltunk házások. Házasságunk többször is mélypontra került, de utólag visszatekintve látom, hogy Isten kegyelme segítségével megőrzött bennünket. Ekkor óriási fordulat következett életünkben, mert már hosszú ideje nagy úrt éreztünk magunk körül. Kerestük az élet értelmét, amikor lehajolt hozzánk Isten keze, és meghaltottuk hívó szavát. Egy nyári üdülésen egy evangélicációs alkalmon történt. Átadtuk életünket a Megváltónak, és így életünk új alapra, kősziklára helyezve folytatódott.

Nagyon vágytunk még egy gyermekre, s hosszas imádkozás után a két szép és okos lány után az Úr megajándékozott egy gyönyörű egészséges kisfiúval minket. Határtalan volt az öröm és hála a szívünkben.

Ekkor férjem felvetette, hogy nem foga-

dunk-e örökbe egy állami gondozott gyermeket, segítve rajta, hiszen milyen rossz lehet, ha valakinek nincs családja. Egyetértettem vele, de akkor még nem éreztem ehhez elérkezettnek az időt. Nagyon fáradt voltam a sok éjszakázástól, és a megnövekedett család ellátásától. Kértem, hogy imádkozzunk, hogy az Úr vezessen bennünket, hogy mikor jön el ennek az ideje.

Két évvel később egy hozzátartozónk a Máltai Szeretetszolgálathoz került önkéntes segítőként. Ott nevelőcsaládokkal került kapcsolatba munkája során. Sokat mesélt az életükről. Ekkor kértem Istentől, ha most jött el az ideje, hogy lépünk gyermek ügyben, akkor legyen a férjem az, aki ezt szóba hozza. Másnap megkérdezte tőlem a férjem, hogy nem jelentkeznék mi is a máltaisoknál? Természetesen igent mondtam, hiszen kérdése egyértelmű válasz volt az imámra. Aztán egy mély beszélgetés során kiderült, hogy az ezt megelőző napokban mindketten egymástól teljesen függetlenül más-más evangéliumban olvastuk az igét: ...aki befogad egy

ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be... Lukács 9,48; Máté 18,5

Már csak az volt a kérdés hogy mit szólnak mindehhez a gyermekeink? Teljes egyetértés volt közöttük ebben a kérdésben, nagyon örültek volna egy kistestvérnek.

Ilyen előzmények után jelentkezünk a Máltai Szeretetszolgáltatnál a nevelőszülői tanfolyamra. Elvégzése után egy két éves – születése óta csecsemőotthonban élő kisfiú számára kerestek befogadó családot. Így került hozzánk Karcsika öt évvel ezelőtt. Akkor bátortalan, szótlan, félszeg kis elesett gyermek volt. Az öt év alatt gyökeret eresztett, teljesen beilleszkedett a családba, otthon van nálunk. Mi pedig ugyanúgy adunk hálát érte is, mint a többi gyermekünkért, hiszen feladatunk ugyanaz mint a másik három gyermekünk esetében. Igaz, hogy ő a szívünkben fogant, de éppúgy jutalom és ajándék. Dicsőség érte az Úrnak!

Isten gazdag áldását kívánom további szolgálataikra, szeretettel:

M.né P. Ágnes, Csolnok

TESTI-LELKI CSALÁDUNKRÓL



Ha családról beszélünk, általában a vérszerinti szeretteinkre gondolunk: szülőkre, testvérekre, nagyszülőkre, társra, gyerekekre, unokákra, és buzgó

könyörgünk értük, test-lelki javukért, védelmükért.

A Szentírás a család fogalmát kitágítja. Gondoljunk csak arra az eseményre, amikor Mária, Jézus édesanyja és testvérei elmennek arra a helyre, ahol Jézus tanít, és üzennek neki, hogy jöjjön ki hozzájuk. Mire Ő így válaszol: „*Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?*” Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „*Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.*” (Mt 12,48-51)

A kört tovább bővíthetjük: Isten teremtsi rendje szerint születésem idejét, helyét és körülményeit Ő határozta meg. Akaratából születtem magyarnak, s kaptam éppen ezt a családot és szülőföldet, tehát azért a szűkebb környezetet vagyok felelős, amelyben élek, amelyet ismerek. Szomszédaim, iskolatársaim, munkatársaim gondjéért-bajáért imádkozhatok, vagy a gyakorlatban is segíthetek.

És a népem, a hazám, amelybe beleteremttem?

Jézus, amikor Jeruzsálem jövőjére gondolt, sírt, mert fáj neki a város majdani pusztulása. Pál apostol pedig, akinek a pogányok az evangélium megismerését köszönhetik, így ír a saját népével kapcsolatban: „*...nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri a szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett, akik irárlíták.*” (Róm 9,2-4)

Ha a Szentírás örökérvényű, akkor napjainkban is komolyan kell vennünk tanításait. Mi következik ebből? Meggyőződésem szerint az, hogy mi is bánkódunk népünk romlásán, és nem kívülállóként szemléljük azt. Nehémiás példája napjainkban is érvényes: ő azok közé tartozott, aki babiloni fogságba került, tehát nem vett részt azokban a bűnökben, melyeket a Jeruzsálemben maradtak elkövettek. Ennek ellenére, amikor

megtudja, hogy milyen siralmas állapotok vannak a szülőföldjén, „*...napokon át ültem és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, és ezt mondtam: Ó Uram, mennynek Istene... Vallást tesztek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztek ellened. Vétkeztem én is és atyám házanépe is... imádkoztam a menny Istenehez, majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt!*” (Neh 1,4-7;2,5)

Vagyis közösséget vállal a népével, és kéri az Urat, mutassa meg neki, hogy miben lehet segítségükre. Nehémiás könyvéből tudjuk, hogy a perzsa király támogatásával jutott el Jeruzsálembe és kezdett hozzá a városfalak újjáépítéséhez. Erre sokan azt mondhatják: „ez egy régi történet, nem vonatkozik ránk.”



Pedig nekünk most is példa kell legyen Nehémiás! Látva és tapasztalva magyar népünk lelki, erkölcsi romlását, könyörgőnk kell lelki megújulásért, ébredésért! A közbenjáró imádságokra Ábrahámtól kezdve Mózesen át Pál apostolig sok példa van a Bibliában, és ezt csak az imádkozó keresztények tehetik, akik tudják, hogy kegyelemre szoruló bűnös emberek, de Jézus Krisztus érdeméért a Mennyei Atya megkönyörülhet még rajtunk! Amikor és ahol lehet, hirdessük az evangéliumot, az életünk pedig legyen erre fedezet. A hívő embert ugyanis nagyítóval figyelik: aprópénzre váltja-e a saját életében azt, amit a szájával hirdet? Emellett – Nehémiáshoz hasonlóan –, mi is kérhetünk vezetést Mennyei Atyántól arra nézve, hogy a gyakorlati életben mire akar felhasználni népünk javára.

Zika Klára

Elővettem a bibliámat

Az imádság csodáiról szeretnék írni amit magam is sokszor átélek. Nagyon szeretek imádkozni, beszélgetni az én drága megváltómmal. Megköszönni azt a sok jót, amit naponta átélhetünk, csak észre kell venni azokat az apró csodákat. Hisz az ige is arra tanít bennünket, hogy „szüntelenül imádkozzatok, mindenkor hálát adjatok.” Nekem is van miért hálát adnom, mert engem az Ő kegyelme gyógyít, Ő az én orvosom és mindenem.

Be kell ismernem, hogy nem volt ez mindig így, nem tudtam értékelni, hogy Isten gyermeke vagyok. Visszaemlékszem életemre, de a betegség nagyon közel hozott Istenhez.

Műtétre került sor, és azt találtam mondani az orvosnak: imádkozom érte, hogy adjon az Úr bölcsességet a doktor úrnak. Mire ő azt mondta: aszszony szálljon le a földre, én vagyok az Isten, én segítettem magán. Nekem erre a lélegzetem is elállt, jobban fáj az nekem, mint a betegségem. Sajnos az eredményeim nem lettek jók, de ez már 6 éve történt, és az Úr kegyelme ma is velem van. Minden nap megköszönöm az újabb napot, amit kapok Tőle.

Mikor a műtét után hazajöttem, elővettem a Bibliámat és kinyitottam, elkezdtem olvasni egy nagyon ismert történetet, de gyorsan be is csuktam. Megijedtem, és imádkozni kezdtem. Ez a történet Ézsaiás könyvének 38. részében Ezékiás betegségéről szól, ahol többek között így ír: „Ezt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz. És Ezékiás arccal a falnak fordulván könyörög az Úrnak”

Ez nagyon komoly ige volt számomra, azért nyitottam ki újra a Bibliámat, mert tudtam, hogy Isten ígért neki valamit. Így olvassuk az 5. versben: *Hallottam imádságodat, láttam könnyeidet, ímé még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok.*

És én így imádkoztam: köszönöm Uram, nekem elég lesz kevesebb is. És immár 6 esztendeje hogy az én megváltóm naponként hosszabbítja meg az életem. Azóta közelebb kerültem az én drága orvosomhoz, ez nemcsak Ezékiásnak, hanem nekem is egy megdöbbentő intés volt. Hála az Úrnak, hogy azóta tudok másokat is vigasztalni és szüntelen imádkozni. Kell nekünk néha a kemény ige is, hogy magunkba szállva közelebb jussunk az Úr Jézushoz.

H. Lídia, Szerbia, Szabadka

Imameghhallgatás

Segesvár külvárosában történt, nyár kellős közepén. Édesapám kerékpárját hajtva haladt a piacra fel. Hátról egy autó teljes gözzel nekirohant. Egy pillanatnyi idő alatt történt az egész, és ő ott feküdt eszméletlenül az aszfalton. Mivel már kómában volt, az orvosok Marosvásárhelyre irányították. Ennek a súlyos balesetnek a következtében komoly sérüléseket szenvedett, de a jó Isten segítségével életben maradt.

Az orvosi vizsgálatok a következő diagnózisokat mutatták ki: lábtörés, oldalborda törés, hátgerinc- és csigolyatörés és komoly fejsérülés.

Az ápoló személyzet azonnal neki látott az orvosi ellátásnak. Ilyen kiszámíthatatlan helyzetben arra biztat minket az Úr, hogy „*híj segítségül a szorongatás napján. Megmentelek és te dicsérni fogsz engem.*” (Zsoltárok 50,15)

Jézus földi élete során gyógyította a betegeket, és a tanítványait is megbízta, hogy gyógyítsanak mindenféle betegséget. A vakon született embernél föltett kérdésre Jézus azt felelte: „*Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne.*” (János 9,3)

Isten ígéretében bízva segítségül hívtuk az Urat szorongatásunk napján, és megadta szívünk kívánságát.

Csodálatra méltó, hogy milyen gyorsan felépült édesapám. Még azon a héten kiengedték a kórházból. Amint haza érkezett, metszőollóval saját magáról levágta a gipszet, és a fején lévő cérnákat kiszedte, hogy vasárnap elmehessen a templomba.

Lenyűgöz az a tudat, hogy Isten szakított időt ránk. A baleset nem volt halálos ítélet, hanem megnyilvánultak benne Isten tettei. Együtt örültünk a gyógyulásnak, és dicsértük Istent, hogy körülvett minket csodatevő erejével. Ajándék számunkra, hogy édesapánk újra teljesen felépült, bár 72 éves, és ez már a harmadik balesete volt. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy avatkozott be Isten az életébe. Így imádkoztunk: „*Áldjad lelkem az Urat, s egész bensőm az Ő szent nevét.*”

D. Győző, Erdély

HÁZUNK TÁJÁRÓL



Belső világítás, külső jelzőtábla fel! ...két ajtó bezár...
”Felvétel van, csendet kérünk!”

S hogy mi történik bent, azt már csak azok tudják, akik a helyiségben vannak.

Amíg nem voltam részese ennek a csodának, addig nagyon furdalt a kíváncsiság, hogy vajon mi minden történik egy felvételkészítéskor a zárt ajtók mögött?

Szeretem a folyamatokat részleteiben látni, így ha a TV-ben a színpadok mögötti dolgokról esik szó, szívesen nézem, nem kevésbé hallgatom, amikor egy-egy rádióműsorban végigvezetik a hallgatót, megadva a lehetőséget nekik, hogy elképzeljék a gyártás menetét.

Isten különös kegyelme, hogy most már belülről tapasztalhatom meg ennek aldásait.

Bevallom, soha nem tanultam iskolapadban a hangtechnikát, mégis ajándékot kaptam a megértésére, végzésére. Idősebb és fiatalabb testvérek csöpögtették a fejembe a tudományt a Merában, a mai napig. Láttam a hozzáállásukon, hogy ez a munka pontosságot, rendszerességet és hűséget kíván. Hiszen akik bejönnek hozzánk hangjukkal szolgálni, önként teszik, fizetségük az el nem évülő mennyei valuta. Hálásaknak kell lennünk értük.

Van olyan testvér, aki a reggel 6 órát szereti. Döbbenetes, nem? Kezdetben nehéz volt megértenem, hogy miért e korai kezdés, de fel kellett kelni és bemenni, felvenni, mert neki akkor volt jó, tiszta hangja – a polgári foglalkozása megkezdése előtt. Igehirdetéseket, igemagyarázatokat rögzítettem vele... majd egy kis idő múlva rájöttem, ez mekkora áldás, micsoda kiváltság egy napot így kezdeni?! Eszembe jutott Jézus, amikor kora reggel felment a hegyre imádkozni, az Atyával kettesben lenni. Végül is az Ő igéjét hallgatva, kora reggel, ez is olyan felüdítő és megerősítő.

Megjegyzem, a napom is sokkal teljesebb és kiegyensúlyozottabb volt egy ilyen reggeli felvétel után.

Vannak olyan szolgatársak, akik pedig az esti órákban látogatnak be hozzánk. Munkájuk után, mégis mindig megdöbben, amikor ők köszönik meg a lehetőséget, mert azt mondják: akárhányszor jönnek felolvasni ezt vagy azt, az Úr Igéje megérinti őket, és már alig várják, hogy újra jöhessenek, mert igazából ők kapnak és ők gazdagodnak. Hála érte Istennek!

Vannak fiataljaink is, akik éppen akkor szolgálnak, amikor lyukas órájuk van az egyetemen, és be tudnak ugrani egy óracsúrára. És van olyan idős testvér is, aki csak havonta egyszer utazik fel vidékről, hogy verseivel, gondolatival gazdagítsa műsorainkat.

Megannyi hűséges szolgatárs, akik egymásnak adják a stúdió kilincset. Mindenkit ugyanúgy, mégis másként kell fogadni. Ugyanazzal a szeretettel és ráfigyeléssel, ugyanazzal a jó, felvételhez szükséges szabályrendszerrel, mégis másként, hiszen könnyedebben viccelődünk egy-egy baki kapcsán fiatalabbakkal, de tisztelettel és kedvesen simítjuk el a lámpaláz esetleges ráncait az idősebbek esetében.

Mindent összevetve, különleges kiváltságban van része annak, aki elsőként hallhatja a rádióműsorokba kerülő anyagokat. Ő az első hallgató – szoktuk mondani, aki bele is szólhat (sőt bele is kell hogy szóljon), ha igeileg nem állja meg a helyét a mondanivaló, vagy annak egy része. Nem csak technikailag tisztítja az anyagokat, hanem felelős azért is, hogy milyen táplálék megy ki az éterbe, amit aztán ezek hallgatnak szerte a világon.

Sokféleképpen szolgálunk a MERA házatáján, de mindannyian Isten dicsőségének kiabrázolásáért tesszük és a jó hír terjedéséért, hogy minél többen megtérésre jussanak. Köszönjük az értünk mondott imádságokat!

Elek Éva

„*Ti azonban ne így cselekedjétek, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.*” Lk. 22,26-27

„Együtt fejlődünk unokáinkkal”

Hiszem és vallom, hogy a gyermek Isten ajándéka, nemcsak a szülők, de a nagyszülők öröme is. Isten ajándékaként két gyermeknek örülhettünk, akik már kirepültek a családi fészekből és saját családot alapítottak. Minket, nagyszülőket hét unokával ajándékoztak meg. Minden unoka érkezésének nagyon örültünk, de bevallom, hogy volt bennünk némi aggodalom is. Látva az emberi körülményeket a jövőt illetően úgy gondoltuk, hogy nehézséget okozhat a gyermekek felnevelése. De hála mennyei Atyánknak, ha mi sok mindent borúsának is látunk, Ő mindig bőlebb nálunk a jövőt illetően, és úgy intézi dolgainkat. Amint egy kedves énekünk is mondja: „Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel. Ő felruház és táplál, rád gondot Ő visel”.

Mire a hetedik unokánk is megszületett, már a lakásunkban is elvégeztünk egy kis átalakítást, ha majd összejön hozzánk a nagy család, jobban elférjünk. Én, mint nagymama sok szép tervet szöttem, hogy hogyan fogunk velük foglalkozni, hogy hasznos és kellemes legyen a velük eltöltött időnk. De gondoltam, hogy ketten a férjemmel Istentől kért és kapott bölcsességgel majd helytállunk. De sajnos a férjem 2003-ban deréktól lefelé lebénult teljesen. Az intenzív ápolás ellenére 2005-ben meghalt. Így egyedül maradtam. Bevallom, hogy egy világ dőlt össze bennem. A hitem alapjaiban megingott, annak ellenére, hogy csak egyedül Istenedben bíztam és nem az orvosokban! Még most is úgy érzem, hogy nagyon nehéz az a teher, amit vinnem kell, pedig naponta érzem ez tapasztalom, hogy Isten nagyon hűséges hozzám, és nagyon szeret. Tudom, hogy Ő mindig bölcsen végzi a munkáját, ha én ezt nem is így érzem. Naponta bátorít ez az igevers: *Mert Ő megvebez, de be is kötöz, összerázza, de keze meg is gyógyít. (Jób 5,18)* Ha pedig egyedül érzem magam, akkor ez az ige a gyógyír számomra: *Ne félj mert én veled vagyok, ne csüggedj mert én vagyok Istened. Megerősítlek, meg is segítelek, győzelmes jobboldal támogatlak. (Ezsaia 41,10)*

A történet, ami indított az írásra most a nyáron történt. A két legnagyobb fiúunokám (14 és 12 évesek) itt nyaraltak nálam. Azon gondolkodtam, hogy mi is lenne az az időtöltés, ami ittlétüket kellemessé és hasznossá tenné, mivel ebben a kicsiny faluban nem sok a látnivaló. Marad a játszótér, a kerékpározás, meg esetleg baráti kapcsolatokra lehetne szert tenni. Így egy kicsit aggódtam emiatt. Máskülönbent igyekeztem a kedvükbe járni tőlem telhetően, habár a férjem halála óta az anyagiak is szűkösebbé váltak. De így is megéreztem Isten naponta áldó

gondoskodó jóságát. Kértem Istent, hogy adjon ötletet a közös időtöltésükhöz. Az a drága ige jutott az eszembe: *„Tudja meg ezt a jövő nemzedéke, a születendő fiak, és ha felnőnek beszéljék el fiaiknak hogy Istenedben vessétek bizalmukat, ne felejtsek el Istened nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.” (Zsolt 78,6-7)*

Ezek után az egyik reggeli után azt mondtam nekik, hogy a testi táplálék után szükség van az embernek a lélek táplálékára is. Kértem őket, ha ők is jónak látják, akkor így reggelente olvassunk el egy-egy részt a Bibliából. Mondtam nekik, hogy ti most nyaralni vagytok, és szeretnétek igazán kapcsolódni. De én szeretném, ha ötletem megvalósulna. Azt gondoltam, hogy József történetét vesszük elő, hiszen az igazán tanulságos történet. Mondtam, hogy lehet, hogy ez az elgondolásom egy kicsit megterhelő számotokra, de én örülnék, és ezt szeretném. Erre a nagyobbik unokám szinte felkiáltott: Mami! Ez egyáltalán nem megterhelő, hát mi szoktuk olvasni a Bibliát! E mondat hallatán a szememből halakönnyek fakadtak. Ezt a csodálatos érzést megpróbáltam külsőleg leplezni, de nem volt könnyű. Ahogy naponta olvastuk József történetét, egyszer csak a kisebbik unokám azt mondja: Jaj de jó, és milyen izgalmas ez a történet! Láttam rajtuk, hogy kellemesen hatott rájuk az események sora.

Naponként azért imádkozom, hogy bár mind a hét unokám így kiáltana: „ó, hát mi szoktuk olvasni a Bibliát!” Mert a mai kor gyermekei igencsak ki vannak téve naponta a Sátán támadásainak, mert a Sátán az ő saját bölcsességével igen ízletes étkeket tállal fel, hogy az érzékeny gyermeki lélek és gyomor megkóstolja.

Szeretném ha sokan elolvassák e bizonyosságtételemet, hogy milyen áldott jó és hasznos dolog, ha csak rövidebb időt is együtt töltünk az ige mellett gyermekeinkkel, unokáinkkal. Mert az ige is így tanít minket: *Mert ahogy az eső és hó leull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi, ...Ilyen lesz az én ígém is amely számból kijön, nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezvisszi amit akarok, eléri célját amiért küldtem.*

Együtt örülünk és fejlődünk lélekben gyermekeinkkel az igei üzenetekből. És még izgalmas is – ahogy az unokám is fogalmazott. Dicsőség az Úrnak szívformáló kegyelmi ajándékaiért.

Isten gazdag áldását kívánom testvéreim munkájára hogy az elvetett mag jó gyümölcsöt teremjen. Ezért imádkozom minden nap.

K. Sándorné, Miske

Isten szeretetéből születtek meg

Már az első gyermekünk jelentkezésével problémám volt a vesémmel. De Isten szeretetéből megszületett a kisbabánk. A második fiúcskánk koraszülött lett, de csak tíz hétig lehetett nálunk. Nem keseregtünk túlságosan, hisz tudtuk, hogy az Úr vette magához. Utána kivették az egyik vesémet.

Néhány év elteltével újra megáldott menyeyei Atyánk. A szülész főorvos – mint utólag megtudtuk – sokat mérgeledött miattunk, mert talán 3 hónapos terhes voltam mikor jelentkeztem vizsgálatra. És így már nem vehették el. A terhes gondozói kiskönyvembe is beírtak egy piros V betűt. A kislányunk simán megszületett három és fél kilósan, olyan hosszú hajcskával, hogy a nővérek gézből masnit kötöttek a hajába.

Amikor először mentem vele a tanácsadóba, felkiáltott a védőnő: Ezt a gyönyörű gyermeket akarta elvetetni, elvenni a főorvos Úr! Tudtuk, hogy nem a mi érdemünk, örültünk neki, és megköszöntük az Úrnak. Komoly, jó tanuló és szorgalmas felnőtt lett Aranka.

Három évvel később még egy leánykát kaptunk Istentől. Sajnos ő elhagyta az Úr Jézust, és rossz lakója van a szívének. Ő általa szenvedéssel formál engem Isten, ami által edzi a szívemet. Nem könnyű 75 évesen a mellőzéseket, szeretetlenséget elviselni. A négy gyermekét eltiltotta az Úr útjáról, de semmiért sem haragszom, hanem amit tudok, megcsinálom szeretettel, mosolyogva, ha nem is könnyű. Az a csodálatos, hogy ezt a szeretetet és békességet örökre kaptam. Tudom csinálni nem az én erőmmel, de szent erővel, amíg itt van terve velem Atyámnak.

Mostanában egy rokonomnak helyet adok éjszakára, ő szomjas az ígére és együtt imádkozunk.

Aldja meg Isten önöket is, munkálkodásukat erővel, kedvvel, és találjanak benne sok örömet.

Aranka néni



Egyedül Krisztust követve

Egyedül Krisztust követve érdemes élni. Nincs csodálatosabb dolog, mint átél-
ni, hogy engem is szeret az Isten. Az Ő
kegyelméből egy hosszú életút van már
mögöttem, amit gyermekségemtől az én
Urammal járhattam. Már 9 éves korom-
ban megmutatta nekem, hogy imádságot
meghallgató édesatyám.

Édesapám halálos beteg lett, tetanusz
mérgezése volt. Amikor én ezt megtud-
tam, magányba vonultam. Térdre borulva
hittel imádkoztam: „Istenem, gyógyítsd
meg a mi apukánkat, ne maradjunk ár-
ván. Kicsik vagyunk még, hadd nevelhes-
sen bennünket, élhessünk és örülhessünk
egymásnak.”

Teljes bizonyossággal megnyugodva álltam
fel, hogy meghallgatott Isten. Most már
biztosan meggyógyul a mi apukánk. És
meggyógyult, amire az orvosi tudomány
azt mondta, hogy százból kettő, ha életben
marad. Mert nagyon későn ment az orvos-
hoz. De az Úr meggyógyította. Meghallgatta
egy kicsi gyermek könyörgését.

Milyen jó lenne, ha most is minden gyer-
mek tanulna hittant, mert én is épp-
en akkor tanultam ezt az igét, amikor a
legnagyobb szükségem volt rá: „*Jézus így
válaszolt nekik: „Higgyetek Istenben! Bizony,
mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a
hegynék: Emelkedjél fel, és vedd magadat tenger-
be! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi,
hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg
is adatik az.” (Márk 11,22-23)*

És az én gyermek szívem teljes hittel be-
fogadta ezt az igét és csodálatos imameg-
hallgatást, egy életre szóló megtapasztalást
kaptam Isten kegyelméből.

Ezen a hosszú életúton mindig tapasztal-
hattam Uram megtartó kegyelmét. Ha én
hütlenedtem, Ő hű maradt, ha elfárad-
tam a harcok, próbák között, Ő felemelt
és karjaiba vett. Ha sírtam, megvigasztalt,
ha nem voltam engedelmes, megfenyített.
Mint egyik alkalommal is az ige által tud-
tomra adta: „*mert a telhetetlenségnek vétkéért
haragudtam meg és megvertem őt.*” (Ézs 57,17)
Ekkor 33 éves fiatalasszony voltam, na-

gyon beteg lettem, 8 hétig fekvő beteg vol-
tam. Volt idő igét olvasni, amit elhanyagol-
tam sok dolgom miatt. Megköszöntem az
Úrnak, hogy megállított és újra magához
fordított. Az egyik nap nagyon rosszul
lettem, azt hittem meghalok. Az orvos
azonnal kórházba utalt. A haláltól nem
féltem, csak az anyai aggodás sikoltott fel
bennem: mi lesz a gyermekeimmel? Ekkor
8-10 évesek voltak. Nagyon nehéz órákat
éltem át, de nem hagyott magamra Isten.
Tudtam, ha nekem el kell mennem, akkor
az én Uram helyettem is gondoskodik az
enyéimről.

És az én és szeretteim életét az Úr kezébe
tétve tudtam így imádkozni: legyen meg a
te akaratod. Ha ezt ki tudjuk mondani,
teljes bizalommal, akkor betölt az ő bé-
kességével-erejével.

Most e földi zarándok út vége felé jár-
va is boldogan vallhatom, hogy egyedül
Krisztust követve érdemes élni.

Szeretettel imádkozva értetek:

Sz. Imréné, Makó

ISTENNÉL SEMMI SEM LEHETETLEN

Nem tudom magamba tartani a nagy örömet, ami történt.
Ezekért egyedül Istent illeti a dicsőség.

Sokszor kérdeztem Istent: Legyen-e harmadik gyermekünk?
Közel negyven évesek voltunk, nagyobb fiunk 13, a közép-
ső 10 év körüli volt. Az az ige indított: „*Szaporodjatok és sok-
asodjatok, és töltsétek be a földet*” (1.Mózes 1,28). Elgondolkodtam,
hogy két gyermekkel hogyan töltöm be ennek az igének az
igazságát.

Másnap válaszolt Isten: „*Az az angyal, aki megszabadított engem
minden gonosztól, áldja meg a gyermekeket*” (1.Mózes 48,16).

Rá két hétre ez az ige szólt hozzám: „*Ne félj Ábrahám, én paizsod
vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges*” (1.Mózes 15,1).

Feleségem terhes lett. A kora miatt genetikai vizsgálatra kel-
lett mennie, és ezt az igét kapta aznap: „*Bizony, az Úr ajándéka
a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom*” (Zsolt 127,3).

A magzatvíz vizsgálatot a feleségem nem vállalta, én pedig a
genetikai vizsgálatról szerettem volna lebeszélni. Mert a hí-
vő ember mindenféleképpen vállalja a gyermeket, akármi-
lyen is az.

Közben a Sátán is munkálkodott. Megjött a genetikai ered-
mény: valószínűsíthető, hogy a gyermek Dawn-kóros. Aznap
ezt az igét kapta a feleségem Istentől: „*Nem volt elrejtve előttem*

*az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy
a föld mélyében*” (Zsolt 139,15).

A terhesség feleségem részéről feszültségben telt el. Nem
volt jó a gyermek szívhangja, ezért minden második nap
Szombathelyre kellett mennie Kőszegről vizsgálatra, amely
elég nagy terhet rótt ránk. De többször kaptuk ezt az igét:
„*Az anyaméh gyümölcse jutalom.*”

Elérkezett a szülés ideje, a szülésznő a papírhalmazból előha-
lásztta a pozitív érvizsgálat papírjait. Feltette a kérdést szülés
közben: Tudja, hogy a genetikai vizsgálata Dawn pozitív?

2008 május 13-án megszületett kisfiunk 4100 grammal és 56
cm-el – egészségesen. Nagyon vidám kisbaba. Nagyon szép
gyermek, nem tudjuk eléggé megköszönni Istennek ezt a szép
ajándékot. Azóta is érezzük, hogy ő Isten ajándéka. Most is
mosolygok, ha meglátom a kórházi zárójelentést: Idős szülő
nő, óriás újszülött.

Tamás most 5 hónapos, testvérei is nagy szeretettel veszik kö-
rül. Isten új célt, új feladatot adott nekünk házastársammal
megtörött házasságunkban. Bátran teszünk bizonyosságot ezzel
az igével: „*Istennél semmi sem lehetetlen.*” (Lukács 1,37)

N. Gyula, Kőszeg

Eszköz lehettem Isten kezében

Mikor ezt a megrázóan szomorú és mégis Isten vezetésével végződő eseményt közlöm veletek, mélyen átérzem, hogy Isten nagyon is ismeri az övéit, akik hűséggel próbálják követni Őt csetlő-botló földi gondjaik között. Akik naponta önvizsgálatot tartanak, hogy vajon ma megfelelt-e Neki? És naponta kéri, hogy alkalmassá tétessenek szent szolgálatuk végzésére.

Így történt ez velem is 1972 márciusában. Egyik munkanapon benyitott az irodámba egy gyermekkori társam, akivel együtt nőttem fel a kis decsi gyülekezetünkben.

Szegény családból származtunk ő is, én is, de szüleink hite által mi is hitre juthattunk Isten kegyelméből. Ők négyen voltak testvérek, közülük csak ő egyedül nem merítkezett be.

Tekintve, hogy az akkori nehéz megélhetési viszonyok teljesen szétszórták a fiatalokat, én is elkerültem tanulni a városba, majd dolgozni is. Így aztán a munkahely miatt elszakadtam az ottontól, a falutól és a gyülekezettől is. Azonban soha nem felejtettem el azokat a társaimat, akikkel együtt nőttem fel. Gyakran imádkoztam értük, hogy az Úr tartsa meg őket a hitben.

Emlékszem, hogy gyermekkörünkben vasárnaponként még háromszor is tartottunk összejövetelt. Sok új éneket tanultunk meg a legáció szeminárista testvéreinktől. Nagyon szerettünk énekelni és szavalni is.

Sok idő telt el azóta. Én 36 éves lettem, ő pedig 31 éves. Így aztán eléggé meglepett ez a hirtelen jött találkozás. Tudtam felőle, hogy férjhez ment, kétgyermekes családjában, és szép házat építettek. A férje kőműves volt, ő pedig segédmunkásaként dolgozott egy szekszárdi Építő Vállalatnál. Ők Decsen éltek, én meg Bonyhádon. Ha néha sikerült szüleimet meglátogatnom, mindig érdeklődtem a régi testvérek és családtagjaik felől. Így tudtam meg, hogy ez az asszonyka 12 éves házasságát súlyos lelki válságban élte le, úgyannyira, hogy a teljesen gonosszá vált férj, rabszolga sorsba taszította. Minden nap kegyetlenebb lett hozzá. Verte, gyalázta, megalázta, ahol csak lehetett. Örökös félelmek között élt gyermekeivel együtt. Mikor másik munkahelyre menekült, utánament, és hajánál fogva cibálta ki. Végül azzal fenyegette meg, hogy ügyis megöli. Egy alkalommal felkereste húgomat, aki Szekszárdon dolgozott, és mindent elmondott neki.

Elhatározta, hogy 5 és 11 éves gyermekeit szüleinél hagyja, és ő felkeresi a nővéremet Budapesten, ahol befogadnák, és munkahelyhez tudna jutni. Akkor ez a testvérem hozzám irányította, mert nővéremnek 7 gyermeke volt, és sokat szenvedett ő is az idegeivel. Húgom azt mondta neki, hogy nyugodtan jöjjön hozzám Bonyhádra, én tudok neki munkahelyet szerezni a bonyhádi zománccgyárban. Így jött létre ez a találkozás.

Én meglepő örömmel fogadtam őt, és szinte ragaszkodtam hozzá. Megkérdeztem tőle, hogy került ide. Ő kiöntötte szíve keserűségét. Annyit mondott: Marci elől menekülök, mert azt mondta, ha hazajön a munkából, meg fog ölni. Elmondta, hogy a húgom irányította hozzám, s ha én nem fogadom be, akkor felmegy Pestre munkásszállóra, mert a gyermekeit el kell tartania, és még a házra is van kölcsön tartozásuk. Nekem könnybe lábadt a szemem, és azt mondtam: Ili, én elvállallak. Ne menj sehová, de akkor jössz velem a gyülekezetbe. Azt mondta, hogy jövök!

Otthon a férjem sem tiltakozott, sőt inkább szánalommal volt iránta. Beköltözött a gyermekekhez a kisszobába. Én másnap már a főnökséggel értekeztem, hogy sürgősen és a legnagyobb titoktartással kellene elhelyezni egy családi krízisből menekülő ismerősömet, aki jó munkaerő, és bármi munkát elvállalna. Azonnal kerestek neki helyet. Hála érte az Úrnak! Szüntelenül könyörögtem az én Megváltómhoz, hogy vegye őt pártfogásba, és szabadítsa ki a férje kezéből.

Az akkori törvények szerint két héten belül be kellett volna jelenteni a rendőrségen, hogy itt lakik, de én nem jelentettem be sehová. Az utcán nem járt egyedül. Eleinte átkísértem a gyárba, majd vissza. Látszólag nem történt semmi. Minden alkalommal eljött a gyülekezetbe, nagyon jó lelki olvasmányokat adtam neki és Bibliát, hogy kikapcsolja gondolataiból, és eljuthasson az Úr Jézussal való személyes találkozásra. Ez így ment 3 hónapig. Egy alkalommal meglátogatta gyermekeit és szüleit is.

1972 májusában férjem kapott munkahelyéről egy üdülési beutalót két hétre kettőnk részére. Én nem akartam elmenni barátnőm miatt, de ő azt mondta, hogy nyugodtan menjünk csak el, hiszen anyósomé is a ház másik részében laktak, és lányom is már akkor 14 éves volt. El is mentünk két hétre. Mikor haza jöttünk azzal fogadott, hogy férje addig járta a megyei munkahelyeket, míg eljutott a bonyhádi gyárba, és a portástól megkérdezte, hogy itt dolgozik-e a felesége. A portás mondta, hogy igen. Pár nap múlva egy fiatal ügyvéd felkereste őt a lakásunkon, és nagyon sértően beszélt vele, egy ügyvédi iratot is otthagytott. Ez az ember gyermekkori osztálytársa volt a férjének, így aztán kevés esély maradt bármi jóra.

Egy alkalommal egy asszony gyalázkodott a portásnál és a barátnőm nevét emlegette. Másik alkalommal egy férfi siránkozó panaszokkal szórta a legcsúfabb szavakat rá. Ez volt a férj, akit én nem ismertem.

Mi csak imádkoztunk a barátnőmmel és a gyermekeimmel, hogy Isten mentse meg őt. Egyik nap a gyár irodai ablakából kinézve rettenetes kiabálást hallottunk: gyilkos, gyilkos! Akkor én kirohantam és láttam, hogy a gyár udvarában állt egy ember felszerelve éles, nagy késekkel. Mikor Ili jött, ő eléje toppant és hasba, hátba szurkálta. A gonosz lelkű ember menekülni kezdett, és közben azt kiabálta: mi lesz most énvelem?

Ilit kórházba vitték, orrán száján bugyogott a vér. Én még mindig reménykedtem, hogy megmentik, de mikor az orvos kijött a műtőből, akkor már tudtam, hogy Ili az Úrhoz költözött.

Nagyon fájt, hogy egy anyának így kellett eltávozni közülünk. De az a bizonyosság éltetett, hogy lelki egyensúlya teljesen helyreállt, örömmel járt velünk a gyülekezetbe, énekel, együtt imádkoztunk. Sok lelki könyvet olvasott. Csendben halt meg, és ez megerősített engem abban a reményben, hogy az Úr Jézus magához fogadta őt. Ha földi bementésben nem is részesült, de Jézus megtisztította őt, és szabaddá tette ezalatt a három hónap alatt a bujdosástól, félelmektől, gyöttről lelki kudarcoktól.

Azóta is hála él a szívemben, hogy az én Uram engem is felhasznált alkalmas időben ennek az asszonynak a megmentésében.

P. Józsefné, Budapest

Órállóvá tettek

Olyan nagy örömmel vettem az Antenna újságot, a címlapon lévő szarvas fényképére pillantva! Ó de kedves állat ez nekem itt a zalai erdőkből, hiszen életben is sokat láttam már, amikor bejöttek a kertünkbe is kukoricát csemegézni.

De talán ennél is sokkal nagyobb meglepetés és öröm volt a kedves Steiner József testvérral való interjú, ami aztán az adásban is elhangzott. Hogy miért? Alig akartam hinni a szememnek, hogy Ezékiel prófétát idézte, mint ami neki szólt, hiszen jó néhány hete foglalkoztatott engem ugyanaz az ígérés. Órálló! Ha szólsz... De ha nem szólsz...!

Többször is olvastam az Ezékiel 33-at, ahol le van írva, hogy az Úr órállóul adta a prófétát, hogy intse meg a vétkeket, hogy fújja meg a trombitát, mint az órálló, ha látja jönni az ellenséget. Így kell szólni a vétkesnek, és ha az nem hallgat

rá, meghal. De a próféta megmentette a lelkét. De ha nem inti meg a vétkezőt, az meghal ugyan, de a vére a prófétát terheli. „Vérét a te kezedből kívánom meg.” Ezékiel 33,8

Ez nagyon ítéletes ígérés, és most ezt olvasva hallom a MERA-ból is. Véletlen? Bizonyára nem! Hiszen most eszembe jutott valami a múltból.

Érettségi előtt álltunk a nyíregyházi tanítónőképzőben. Református egyházi iskola volt. A búcsúztatót az iskolától nekem kellett elmondani, ehhez kaptam egy rövid szöveget a vallásnántól, ez volt a címe: Órállóul adtalak téged. Ezékiel 33,7

Én megtanultam ezt a szöveget, csak egyszer akadtam meg, de aztán be tudtam fejezni. Akkor még nem voltam megtérve, ez csak 4 év múlva történt meg. Így számomra semmi jelentőséggel nem bírt ez a szöveg.

De most! Visszaemlékeztem. Már akkor is ilyet mondott nekem az Úr? Neki már akkor is terve volt az életemmel? És még élek? 85. éves vagyok. Milyen órálló voltam? Fújtam a trombitát? Te tudod, Uram! Szóltam mindenkinek? A családomnak? Megtértek?

Igen, néhányan megtértek. Az unokák közül is néhányan. Lám csak, a kedves Steiner testvért ugyanezek a gondolatok foglalkoztatták már évek óta. Véletlen? Nem, ez nem lehet véletlen. Bár nagyon sok hívő nagyon komolyan tudná venni az Ezékiel 33-at. Bárcsak hangzana nagyon sok trombitaszó. Bárcsak lennék én is, amíg élek, hűséges órálló – látva a mai világ sok veszedelmét –, teljesíteni a megbízást. Órállóul adtalak téged!

K. L.-né Ida néni, Dömeffölde

ÉRDEMEINKEN FELÜL MEGAJÁNDÉKOZ

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” Zsolt 127,3 Ezt az ígét nagyon kemény leckével tanította meg nekem az Úristen.

Fiatalabb koromban én is éltem a huszonévesek mindennapi, világ szerinti életét. Nemigen törődtem a hit dolgaival, mentem a saját fejem után. Választottam magamnak társat, akivel a házasság előtt együtt éltem, és nem értettem, miért nincs gyermekünk.

Akkor az egészségi állapotomnak tudtam be: kétszer műtöttek olyan „örökletes női betegséggel”, ami kizárja a gyermekáldást. Ám az orvosilag kimondott gyógyulás után sem fogant meg a hón áhított gyermek.

Amikor tönkrement a házasságom, mindenkit vádoltam, hogy így alakult a helyzet: a férjemet, a szüleinket, csak saját magamat nem.

Gyakrabban kezdtem látogatni a gyülekezeti alkalmakat, és egy idő után napi olvasmányommá lett a Biblia. Egy nyári nap ezt olvastam: „Bárcsak figyeltél volna parancsomra! Akkor folyamként áradna rád a jólét. Annyi utódod lenne, mint a tenger partján a homok, méhed gyümölcse, mint a porszem.” Ézs 78,18-19

Szívenütött ez az íge, és sírva borultam Uram elé, hogy bűnbocsánatot kérjek.

A megtérésem utáni évben egy keresztyény táborban megismerkedtem azzal a férfival, akit az Úr valóban nekem rendelt.

Nem a saját bölcsességem alapján, hanem Isten akaratát megkérdezve döntöttem. Még nem voltunk házasok, de az Úr már adott egy ígéretet, amiben teljes szívvel bíztam. „Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De teherbe fogsz esni és fiút szülsz. Mostantól fogva vigyázz, hogy bort vagy részegítő italt ne igyál” Bírák 13,3-4. Attól fogva betartottam ezt a parancsot, bár nem értették a szüleim, barátaim, miért nem fogadok el egy korty szeszestalt sem.

Házasságkötésünk után férjemmel rendszeresen imádkoztunk a gyermekért is, és három hónap múlva be is teljesült az ígérés. Megfogant egy kisfiú, az első. Még szoptattam a kisfiamat, amikor Isten adott egy újabb ígéretet: „Egy év múlva fiút ölelsz” 2Kör 4,16. Azt kérdeztem: Uram, hogy lehetséges ez?! De néhány hét múlva a kisfiam lemondott az anyatejéről, és a következő évben megszületett második fiunk.

A kórházból hazajövet azt mondtam a szülésorvosomnak: Doktor úr! Imádkozzon, hogy legyen harmadik! Ő csak annyit mondott: Lesz! És íme, Istennek semmi sem lehetetlen. Az én összevissza hormonjaimmal szoptatás alatt megfogant a harmadik gyermekünk, akit májusra várunk.

Áldom az Urat, hogy napról napra csodákat tesz velünk. Ő nem a bűnös múltat nézi, hanem érdemeinken és elképzeléseinken felül gazdagod megajándékoz.

Egy boldog édesanya:

B. Attiláné, Lövőpetri

ISTEN AJÁNDÉKA

Nagyon szeretem a gyermekeket, és ha egy családba megyek, az első dolgom, hogy összebarátkozom a gyerekekkel.

Amikor összeházasodtunk nem szeretünk volna egyből gyermeket, majd ha lesz kocsis, lakás stb.

Ekkor még hitetlenek voltunk mind a ketten, illetve én már keresgéltem az Istent! Aztán megtértem, bemelegítkeztem, és szeretünk volna gyermeket, de nem adatott. Elmentem egy orvoshoz, aki kiállított egy beutalót egy bizonyos vizsgálathoz, amit férfiakon végeznek el. Ekkor az egyik lelki testvérem azt kérdezte tőlem: kértétek már a gyermeket Istentől, hiszen a gyermek Isten ajándéka.

Persze, átadtam az életem Istennek, az életem minden részét azonban nem, például ezt az oldalát nem. Úgy voltam vele: Ha a nő és férfi együtt van, és mind a ketten egészségesek, lesz gyerekük! De ez nem így van!

Úgy döntöttünk, hogy nem megyek el erre a vizsgálatra, hanem kérni fogjuk Istent, hogy segítsen: Uram, kérünk téged, adj nekünk ajándékként gyermeket, és segíts hogy neked nevelhessük fel őt.

Aztán olvastam a Bibliát, és azt olvastam: „Fiú adatik néktek.” Úgy éreztem, hogy ez nekünk szól, mondtam is a feleségemnek: Kicsim, kapunk gyermeket Istentől. Később volt egy álmom, hogy kapunk gyermeket, csak bibliai nevet kell neki adni. Felébredtem, és megköszöntem: köszönöm Uram, és ha csak ezen múlik...

Kis idő múlva áldott állapotba került a feleségem. Persze elmondtuk sok embernek, hogyan kaptuk a gyermeket. A következő gondunk az volt, hogy 8 hónapra született. Már kaptam is a kérdéseket. Ha Istentől kaptuk a gyermeket, miért nem 9 hónapra adta meg... Bevallom, ezt én sem értettem. Megkérdeztem egy professzort az egyetemen erről a dologról, aki azt válaszolta: az anyuka lábán kihordott egy tüdőgyulladást, így a gyermek élete veszélybe került. Tehát ha nem születik meg 8 hónapra, akkor meghal a gyermek.

Nekem nem volt más dolgom, csak az,

hogy így köszönjem meg Istennek: Uram, köszönöm neked az ajándékot, Dávidot, és köszönöm hogy a 8. hónapban született, és így élhet.

A gyermek Isten ajándéka, így bánjunk velük, mert ezt is számon fogja kérni tőlünk Isten: „...*ha olyanok nem lesztek mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.*”

Gyermekünk, Dávid mikor kinyitja a szemét rögtön felkiált: Apa, anya hol vagytok? Te is kiálthatsz, mikor reggel kinyitod a szemed. Uram, legyél velem ma is! Vagy ha bűnőd miatt nem látod Őt, mondd azt, Uram, hol vagy, segíts!

Hallani fog-e tőled gyermeked Istenről, meg tudod-e mutatni viselkedéseddel, beszédeddel, hogy Isten gyermeke vagy? Hiszen a gyermek szemében te, a szülő vagy a példakép. Vigyázz, hogyan cselekszel, hogy élsz, mert Isten ajándéka a gyermek!!

M. Csaba, Nyírgelse



Mindig Isten elé viszem őket

Kedves levelükre nem tudok nem válaszolni. A pályázatra is szeretnék elmondani egy bennem és velem megtörtént epizódot. Isten csodálatos kegyelme, hogy ilyen nagy és örömteljes dologban részesített.

Férjem nem volt hívő ember, bár ő úgy mondta, hogy hisz Istenben. Mégis arra kért, hogy második gyermekünket vessesem el. Én kértem Istent, hogy lágyítsa meg a szívét, és próbálja megérteni, hogy egy gyermek Isten ajándéka, és nem gyilkolhatjuk meg, mielőtt megszületne.

Isten meghallgatta az imámat, és férjem belenyugodott abba, hogy meg fog születni. Ez a kislány most velem van, és örömmel mondhatom, hogy bár még nem adta át teljesen a szívét az Úrnak, de Isten munkálkodik az életében, ugyanúgy a vőmnek és kis unokámnak a szívében is.

Első kislányom is családos, 2 unokám van ott is. Nagyon jó kapcsolat van közöttünk, és tudom, hogy az Úr elvégzi az ő életükben is a megkezdett munkát. Hiszen imáiban mindig Isten elé viszem őket, és tudom, hogy Ő a megfelelő időben cselekedni fog.

Igen, elmondhatom, hogy Isten ajándéka a gyermek, és csodálatos ajándéka. Hálas vagyok értük és azokért az örömeikért, amit adtak nekem eddig is. Ezt soha nem tudom meg, ha Isten nem adta volna nekem őket önzetlenül ajándékba.

Kedves testvérek, köszönöm nektek is a lehetőséget, hogy ezeket megírhattam.

Szeretettel búcsúozom a Kolossé levél 1,3-6 verseivel: „*Hálát adunk mindenkör Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, amikor értetek imádkozunk, mivel ballottunk a Krisztus Jézusba vett hitetekről és arról a szeretetről, amely valamennyi szent iránt él bennetek. Hálát adunk azért a reménységért is, amely készen van számotokra a mennyekben, amelyről már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból. Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogy az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.*”

Isten gazdag áldását, szeretetét kívánom, testvéretek az Úrban:

G. I.-né Irénke, Farád

JÓL SZERETJÜK-E GYERMEKEINKET?



Ha igaz, hogy a család első és természetes helye a nevelésnek, úgy ez csak akkor igaz – legalább is az evangélium szerint –, ha a család kicsinyített képe a Krisztus gyülekezetének. Természetesen,

tud egy család akkor is gyermeket nevelni, ha ezt nem veszi tudomásul, és erről lemond. Csak olyan gyermeket, mint amilyenek ők maguk. Saját képükre és hasonlatosságukra nevelik a gyermeküket.

Ha maguknál különb gyermeket kívánnak, akkor meg kell hívni a Harmadikat a családba, Jézus Krisztust! Ha az Ő nevében vannak együtt, akkor eggyel mindig többen vannak, mégpedig Jézussal! De így-

nemcsak többen vannak, hanem a család is több már, mint család: GYÜLEKEZET! A nagy Gyülekezet egy kicsiny, élő része.

Így lehet különb, a szó igazi értelmében a gyermek, mint szülei. Az Atya akaratát cselekvő, jézusi rokonság. Idáig jutottam az előző Antenna újság egyik cikkében.

Ha a család nevelése ilyen „önmagunkon túlmutató, és ebben nincs szünet és nagy vakáció, akkor a nevelés már több, mint a nevelés: IGEHIRDETÉS, – életmentés – nem csak erre az életre, hanem az örök-életre. Jézus nem nevelő, Ő MEGVÁLTÓ, MEGMENTŐ.

Ahogy a mentőautó az orvostól indul el, és az orvoshoz tér vissza. A mi életünk sem lehet másmilyen a gyermekünk felé.

Meg kell ugyan azt is tapasztalnom, hogy megtettem mindent, ami tőlem tellett gyermekemért. Eljutottam emberi teljesítő képességem végső határáig. A nevelésem itt megáll. Tudjuk-e, hogy van valaki, aki több mint nevelő? Éppen ezért tud segíteni, Ő a Megmentő, Ő a Megváltó. Ez a valaki az Úr Jézus Krisztus. Azt mondja: „*És én titeketek vagytok minden napon a világ végezetéig.*” (Máté 28,20/b)

A legjobb szülők és nevelők legyünk, gyermekeinkért mindent megtegyünk, ami megtehető, de át kell engednünk a továbbiakat a mennyei Atyánknak, aki nem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül (Máté 18,14).

Tudomásul kell vennünk, aki ezt a lehetőséget adja, önmagában és önmaga által a hívők elé, az nem elégszik meg holmi nevelési célocskákkal.

„*Szentek legyetek...*” (3Mózes 19,2b)

„*Felöltözzétek amaz új embert*” (Efézus 4, 24)

Együtt kell – mint szülők – nevelődnünk gyermekeinkkel (az Efézusi levél harmadik részéből 14-től – 20.verséig amit a múltkor már említettem:) „*Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjétek az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben, a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeret felül hal-*

adó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, a ki végtelen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogy nem, mint kérjük, vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint.”

Szeretemben megerősödni, meggyökerezni, alapot venni; ez a mi dolgunk, ez a mi feladatunk. Jól szeretjük-e gyermekeinket?

Drága aranyos egyetlen fiacskám, kicsi bogaram... gügyög sokszor sokféleképpen a szülő. Minden szava sűrített lépes méz, és úgy teszi olyan hangosan, hogy még a szomszédok is hallják. Ugyanaz a szomszéd egy óra múlva ugyanazt a „bogarát” hallja kétségbeesetten visítani, amint ugyanaz a szülő szidja, veri egyetlen fiacskáját, kicsi „bogarát”.

Sok szülő összetéveszti a szeretetet – a majomszeretettel. Minden szeretet majomszeretet, amely a gyermekben csak a maga kedvét, saját örömét keresi (persze csak addig, ameddig jó kedve van). Majomszeretettel még csak nevelni sem lehet. Majomszeretettel csak idomítani lehet, mint a cirkuszban. Az ilyen szeretet önző, csak panaszkodik, kesereg, tudomásul sem veszi az örök isteni rendet gyermeke életében.

„Már nem is az enyém, már nem szopik.”, „Már eljár hazulról.”, „Már mást is szeret?”

Így zsörtölődik az ilyen szülő: „Hát ezért neveltelek, hogy ilyen hálátlan légy?!”

„Ezt érdemlem tőled??” „Csak erre voltam jó?”

Ide vezetett a kezdeti gügyögése, ritka jókedvében. Az Ige azt mondja: „*zengő érc, pengő cimbalom*” (1 Korinthus 13,1).

„*A SZERETET bosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy...*” (1Kor 13,4-8/a).

Jól kell tudnunk szeretni, hogy ne legyen abból majomszeretet. Van-e türelmünk gyermekeinkhez? Vagy úgy nő fel mellettünk, mint a vadvirág vagy a gyom: csak úgy magától? Foglalkozunk-e egyáltalán gyermekeinkkel? Volt-e, vagy van-e idő a gyermekekre? (folyt. köv.)

Bödös József

Vannak-e hűségese imádkozók

Vannak-e még itt a földön, hűségese imádkozók?

Az imádság szent oltárán népeikéért imádkozók?

Mert döbbenő gyorsasággal nő, földön a bűn-tömeg, vajon nő-e ilyen gyorsan, az imádkozó sereg!

Elnyeléssel fenyeget már, a bűnök mély tengere, ezért megmentésre szorul, a Föld minden embere!

Jeremiás prófétában szenvedt, egész Izrael.

Bűne miatt: úgy sírt, mintha ő követte volna el!

Mi, készek vagyunk-e sírni, népünk bűnei felett?

Térdrre hullva imádságban ostromolni az eget?!

Hűségese imádkozókat keres ma is, jó Atyánk, hogy szívünk is átérezze, a mi elrebeg a szánk,

Álljon példaként előttünk Jeremiás, Dániel,

mert hűségese imádságra, Isten csodával felel!

Péczy Pál

Adományozóink figyelmébe!

Köszönjük minden kedves támogatónk-nak a 2007-ben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-át, amelynek az összege az APEH tájékoztatása szerint 368 000 Ft. Ezt az összeget az **antenna** újságunk kiadására fordítjuk.

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában döntenek az **1%** felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni...

Adószámunk:

18007411-1-42

Emlékeztetőül: a vállalkozók számára február vége az adóbevallás határideje, míg magánszemélyek májusig rendelkezhetnek az 1 % felől.

Előre is köszönjük!

PÁLYÁZAT

Hétköznapi (csendes) csodák

Valaki egyszer azt mondta: A csoda nem az, ha természetfölötti dolgok történnek, hanem az, ha valami pont akkor, pont úgy és pont azzal történik, akivel történnie kell. Müller György árvaházáról jegyezték fel, hogy sokszor éltek át különös csodát, gondviselést. Egy nap, amikor semmi élelem nem volt az árvaházban, az árvákat mégis asztalhoz ültették, s még az asztali áldást is elmondták. Mikor eddig jutottak egyszer csak nyílt az ajtó, forró, finom étel érkezett. Egy ételszállító valami okból éppen az árvaház mellett akadt el, s hogy tönkre ne menjen az étel, mindent az árváknak ajándékoztak. Csoda? Gondviselés?

Mindannyiunk életében vannak olyan események, amelyeket rendkívüli megtapasztalásként őrzünk a szívünkben. Egy nehéz helyzet megoldásaként, egy imádság meghallgatásaként valami pont akkor történt, amikor történnie kellett. Létrejött egy váratlan találkozás, s valaki így sóhajtott: „téged Isten küldött”. Egy különös esemény új fordulatot adott a dolgoknak, s mi akkor és ott biztosak voltunk abban: Isten avatkozott közbe.

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, írják meg történeteiket. Hadd oszthassuk meg mi is ezeket a bizonyágtételeket.

Beküldési határidő:

2009. március 15.

A borítékra írják rá: **Hétköznapi csodák**. Az első 15 beküldő könyvjutalomban részesül.

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ
ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távoból Archív kincsek	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátraine F. Irma jegyzetei	Szemelgető	Lelkiposta

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangélikus
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUBH
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Egy kocsmában többen üldögéltek és ittak. A hangulat emelkedett volt. Mindenféléről beszélgettek, végül az asszonyokra terelődött a szó, amiben egyik a másikat akarta felülmúlni. Csak az egyik férfi hallgatott. Ez feltűnt a többieknek. – És te? – kérdezték. – Te semmit sem mondasz? – Nem – válaszolta. – Én ebben nem vehetek részt. Nincs semmi okom panaszra a feleségem miatt. Nem szól egy rossz szót sem. A többiek nevettek és így szóltak:

– Ilyen nincs.
– De igen! – védte most már a feleségét. – Biztos vagyok benne, hogyha éjjelkor azt mondanám neki, hogy keljen fel és főzzön nekem valamit, minden szó nélkül megtenné. A többiek nevetése és heccelődése egyre hangosabb lett. Így kiáltoztak:

– Örültség! Nem fogsz minket átverni! A férfi azonban kitartott állítása mellett és megkérdezte:

– Mibe fogadjunk?

Végül tényleg fogadtak. Rögtön meg akartak győződni róla, hogy barátjuk igazat mondott-e. Így hát az egész társaság fölkerekedett és útnak indult.

Az asszony már régen lefeküdt aludni, hiszen már éjjel is elmúlt, amikor a részeg csapat a házukhoz ért. Férje vezényelni kezdett:

– Asszony, kelj fel és főzz nekünk kávé! Nem látod, hogy vendégeket hoztam?

A vendégek azt gondolták, hogy most aztán jól összeszidja őket. Így szokták meg feleségüktől. De egyetlen rossz szót sem szólt. Rövid idő múlva hallották a csészék zörgését, és nem tartott sokáig, míg kedves arccal behozta a gőzölgő kávé a szobába.

Ez a látvány kijózanította a társaságot, és kezdték magukat szégyellni a csendes, szelíd asszony előtt. Végül az egyik elmesélte neki, hogy miben fogadtak. Utána megkérdezte:

– Hogy tud ilyen kedves lenni ilyen emberekhez, mint mi vagyunk? Hogy képes erre?

Így válaszolt rá:

– Szomorúan látom, hogy férjem mindent elkövet, hogy tönkretegye magát. Csak egy élete van, hiszen a részegeskedőknek nincs örök életük. Ezért szeretném legalább a földi életét kellemessé tenni, amelyet ráadásul úgy megrövidít magának, hiszen más nincs neki.

A kijózanodott vendégek nemsokára szép csendesen hazamentek. A férfi azonban így szólt feleségéhez:

- Mondd csak, ennyire fontos neked a lelkem üdvössége?

Amikor meglátta az asszony könnyes szemét, mert ilyen kedvesen még sohasem hallotta férjét beszélni, neki is könnyek szöktek a szemébe, és megbánta bűnét. Mindketten letérdeltek és imádkoztak, és az Úr Jézus segített ennek a férfinak, hogy más ember legyen belőle.

Szerző: Ernst Modersohn
(Evangéliumi életképek c. könyvből)

Én Uram, Istenem

*Azt még megértem,
Ó, királyok Királya,
Hogy a mi tengernyi
Bűneinket látva
Könyörültél rajtunk,
Es hogy meg ne haljunk,
Királyi székedből,
Mennyei fényedből,
Szeretettel töltve
Lejöttél a földre.
Mert szeretni áldás,
És szeretni édes.
Halálig szeretni,
Az gyönyörűséges!*

*De azt meg nem értem,
Fájdalmak Embere,
Hogy amikor rád tört
A kínoq tengere,
A főpapi szó mondta:
Szállj le a keresztről!
Te sápadt véresen
Függél a kereszten.
Bár fáj a szenvedés,
A gúnyolók szava,
Gyáván futók hada,
Kereszten maradtál,
Es ott meg is haltál,
Én Uram, Istenem...*

Békefi Pál